Ânestü Nârâ

Şiirler

Şükrü Karaca

ÖTÜKEN

ŞÜKRÜ KARACA (1956 - 5 Ocak 2014); 1956 yılında Tokat-Reşadiye'ye bağlı Kabalı köyünde dünyaya geldi. 9 yaşındayken babasını kaybetti. Köy ilkokulundan sonra Reşadiye Ortaokulu ve Tokat Öğretmen Okulu'nda yatılı okudu. 6 yıl çeşitli köylerde ilkokul öğretmenliği yapan Karaca, bu arada Ankara Hukuk Fakültesi'ni kazandı ve mezuniyetten sonra stajını Kayseri'de yaptı ve bir 6 yıl da serbest avukat olarak çalıştı. Türkiye Diyanet Vakfı Dış İlişkiler Dairesi ve Dışişleri Bakanlığı'nda görev yaptı. 1996 yılından sonra siyasetle faal olarak ilgilendi. Yazı hayatına şiirle başlayan Karaca'nın *Doğuş-Edebiyat*, *Kültür Sanat*, *Erguvan*, *Dolunay, Gençliğim Eyvallah* dergilerinde şiirleri yayınlandı. İlk baskısı 1989 yılında yapılan *Dünyayı Dolduran Kiraz,* Türkiye Yazarlar Birliği'nce 'yılın romanı' ödülünü alan Şükrü Karaca'nın ilk ve tek romanıdır… 1993 yılında yayınlanan *Ânestü Nârâ* (Ötüken Neşriyat) adlı şiir kitabı da aynı kuruluş tarafından yılın şiir kitabı ödülünü aldı. Kitapta yer alan "Naat" şiiri 1990'da Türkiye Diyanet Vakfı Uluslararası 'Naat' Yarışmasında ikincilik kazanmıştır. Nesrin Karaca ile evlenen Şükrü Karaca'nın Mehmet Emre ve Gamze isminde iki evladı vardır.

İÇİNDEKİLER

Ânestü Nârâ / 9
Münâcât / 11
Na't / 17
•
Kerbelâ Günlükleri / 31
Masal Bu Ya / 33
Eğridir Boynu Çiçeklerin / 36
Bir Dev Uyur Kollarımda / 38
"Genç İken Ölenlere…" / 40
Bir Çocuk Olsaydım / 43
Amcalara Sorular / 45
Kuğular Vurulur Sabahları / 47
Mûzip / 49
Uyku Sularında / 51
Kayıpların Türküsü / 54
•

Hâşiye

Gurubnâme / 59
Göç Zamanı / 60
Kendini Bırak / 61
Bir Yanım Erciyes / 63
Dinler misiniz? / 65
Kanıma Karıştı Rüzgârın Sütü / 70
Ah Ömrüm Ömrüm / 71

Ânestü Nârâ

MÜNÂCÂT

- I -

Ne yana geçsem öbür yanda yanar ateşin
Zamanı ve gücümü soğurur azgın bir ırmak
Bütün kaybettiklerim sensin ve bilmediklerim
Gittim mi dikine giderim bu yüzden
Düştüm mü başüstü düşerim.

Sınamayı seversin, bu senin eski oyunun
Bense yanılmaya tutkunum
Hem sana tutkunum
Hem ortadayım
Nöbet davulları çalarım rüsvay oldukça
Kapıma karışık notlar koyarlar
En mûzip yanımla dönerim sabaha
Ve senden uzağa
Ve sana

Sen sen sen ki ne belâlar gördüm senin yüzünden
Beni BELÂ ile yıkadığın günden beri
Kızgın şerbetler içtiğim senin sofrandı
Damgaladın da ortada koydun köleni.

Gel diyorsun,
Bense kaza çukurunda çürüyen atlar gördüm
Kanatları yanmış anka kuşlarını yol boylarında
Yol boylarında yosun tutmuş gemiler gördüm
Usta kılavuzlar gördüm şaşkınlık batağında.

Dön diyorsun,
Nasıl yüz yüze geliriz, yüzsüzler şâhıyım ben
Hadd-i müntehâdayım, bir kıyl ü kâl içindeyim
Hiç bir yerde tarifim yok, sanki muhâl içindeyim
Büzüldükçe üzerime kurar çadırını korku
Söyle neyim
Yakup muyum
Yusuf muyum
Kuyu mu?!

- II-

Bu gam viranesinin baykuşuyum ben
Kendi canı üzre tüneyen
Leylâ'ya nâmertlik talim ederim
Bu gönül şarında
Ne bana göre iş
Ne başka urba
Bir deli sarkaç olurum, kulpuna tutunur da
O yana giderim ordasın
Bu yana gelirim, burda
Korkudan öldürme beni
Leylâ
Bırakma ellerimi
Merdoğlu mertler aşkına!

Mekteplerin bir garip lâdeniyim ben
"Lâ"de kaldı tedrisim bu yüzden
Bu yüzden gözlerimi bağladılar
Şimdi hangi yana gitsem yeridir
Şimdi bütün zamanlar leylîdir
Bana "len terâni" deme, ben bilmem
Beni ara yerde mahzun bırakma
Leylâ!

- III -

Kem sualler giyindim serkeşlik meydanında
Göğe taşlar savurdum, dönen olmadı
Hiç adını sormadım adını çağıranın
En yüksek kuşlardan yüksek uçtum
Gönül kanmadı
Ne korkular taşladım ardı arkası gelmeyen
Tuttuğunu koparan ne vehimler gördüm ben
Aklın sultanlarından seni bilen olmadı
Seni şanına uygun bilgiyle bilen olmadı.

Sultanlar sultanına kulluğa soyunmuşum
Her şeyin tamlığı sensin oysa
Bütün armağanları vareden sen
Ey güzeller güzeli
Ben huysuzum
Töresizim
Tut ipimi
Eşiğine kelp yerine bağla beni
Velvele gününde dost meclisinin.

İşte ortasındayım bu konuşan sînin
Sen nazar kılmazsan canlı olamam
Topal vezinlere batarım söz öğretmezsen
Kelâmın sahibi sensin
Ve başlatan
Ve bitiren.

Ant bozmama ses etmeyen sahibim
İşime karışmazsan aklım karışır
Sensin geceye ve güne kefilim
Ekmeğe ve suya
Ve gölgeden çıkan serin uykuya
Seni reddeden hürriyeti reddederim!

- IV-

Mûcize söyleyen tûtiler tutuşup gitti
Dürüldü sancak ve gitti gam askerleri
Gönül kanı sunan gülgûn kâseler çoktan kırıldı
Tecellizâr vasfeyleyen bir tecellüdüm ben
Yazık, yazık ki nasibim yok bu bahisten.

Şimdi bu kalp inci Leylâ'ya nasıl sunulur
Bu sedef denizine yağmaz o eski yağmur.
Lütuf ve kerem sahibi Leylâ
Göğün ve yerin sahibi Leylâ
Ne söyleyim, ki sözüm muhtaç sana
Burdasın
Uyanıksın
Varsın ya!

NA'T

- I -

Çöl bir gül ocağıydı, gül demirindeydi gece
Açmıştı tek gülünü güllerin sultanı Âmine.

Koptu rüyaları ve tutuştu yatağı şirkin
Şaşırdı Ebu Bekir çoğalan sürülerine.

Âmine'nin kucağındaydı işte Efendi'si
Bekliyordu bir süt denizi gibi Halime.

Kapıları muştulardı güvercin
"kalk ey Muttalib uyan"
Hamza'nın kılıcı ayaklandı Hamza'dan önce!

Akıl bir şehre hiç böyle uğramamıştır
Sorular şehridir artık bir uçtan bir uca Mekke.

Ellerinde aşk sancağı yağdı melekler
Ve bir düğün evi gibi şenlikli Kâbe.

Doğdu işte, doğdu adı doğmadan konan
O'na dönsün sırt çeviren ateşe.

En soylu taylarına hazırlandı küheylanlar
Civanlar şehadet libasın biçtirdi bile.

Uyan ey Mekke uyan, sar Beytullah'ı
Bildiğin ne varsa unut ve bekle!

Âmine
Doğan güne karşı tuttu çocuğu
Dünya kabaran bir gül tomurcuğu
Çocuk ne yana baksa
Mikail orda kurar sofrasını
Meyveye duracak ağaçlar filizlenir
Ardarda güzelleşir Mekke'nin bebekleri
Bu en doğru doğma vaktinin bebekleri.

Çocuk ne yana baksa o yana bakar Azrail
Çil çil dökülür eskilerin yüzleri
Ne Ebu Leheb
Ne Ebu Cehil
Tanınası değildir.